dag, 26 April 1941

DAGBLAD

58ste Jaargang, No. 3283

AMIGOE DI CURAÇAO

blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
50 per maand [Aruba fl. 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers fl. 0.10.

Administratie: Tel. 1550. Redactie: Tel. 1858.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Vertegenwoordigers voor de Verenigde Staten van Amerika:
M. D. BROMBERG & Associates Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.

Roosevelt bevaart Zeven Zeeën

trubbeling in het Paradijs.

CHILL ZAL ZONDAG SPREKEN.

Londen wordt gemeld, dat Premier Winston Churchill op Zondag om Engelse tijd een radiorede zal over de ernstige oorlogstoe- (Londen, (AP) 25.4.).

HITLER DREIGT!

Duitse radio verklaarde, dat s bedreiging om alle schepen die n de Engelse oorlogszone komen ulp voor Engeland, Duitsland ft van elke schuld, indien een orziene gebeurtenis" zou plaats n. Hieraan voegde men toe: „Het t Engeland geslagen is kan niet en veranderd door de hulp van erenigde Staten (New York, (AP)

EN ZAL AMERIKAANSE ONVOOIEN AANVALLEN.

n vertegenwoordiger van het tische nieuwsblad „Popolo di " verklaarde, dat Italiaanse en e duikboten Amerikaanse con- n naar Engeland zullen aanval- ndien de Verenigde Staten er toe overgaan om deze over de At- che Oceaan te zenden (Rome, (AP)

E REDE VAN CORDELL HULL.

en redevoering, die de Staatsse- is der Verenigde Staten Cordell hield voor de Amerikaanse So- voor Internationaal Recht deel- mede, dat de veiligheid van het elijk halfrond het noodzakelijk , dat er manieren worden gevon- m te verzekeren, dat de hulp aan and haar bestemming bereikt in rtst mogelijke tijd en de grootste elheden. Hij stelde echter geen alde maatregelen voor om de zakelijke voorraden die de At- che Oceaan oversteken te be- men.

j begon te zeggen: „Wij zijn in st ernstige tijden, die invloed heb- op alle mensen en alle naties." Re- ende naar het feit, dat reeds vijf- naties zijn veroverd door agres- machten in een beweging die zich over de gehele wereld uitbreidt, de hij eraan toe, dat de conclusie elijk is." Nu ongeveer vijftien na- alles hebben verloren wat het le- waard maakt om geleefd te wor- is het hoog tijd voor de overblij- e vrije landen zich zo uitgebreid elijk te bewapenen en wel zo snel elijk als menselijkerwijs mogelijk teneinde voor zelfbehoud zorg agen. Sommigen onder ons menen met de beste bedoelingen, dat ons geen weerstand moet bieden, om- de ...pende machten van de in- grens van dit halfrond nog hebben overschreden. Dit wil ech- lechts zeggen, dat er geen tegen- d van ons halfrond, de Verenigde n inbegrepen, zou zijn, tot de a- sieve landen volkomen contrôle de andere vier werelddelen heb- verkregen, alsmede over de zeeën elk mogelijk strategisch voordeel, rdoor wij het nadeel zullen heb- van een ernstig belemmerde de- e.

onder de namen te noemen van nel Lindbergh en andere isola- sten antwoordde Hull toen op argumenten volgens welke het verschil maakt wie de oorlog . Hij zeide: „Het maakt wel dege- verschil wie de oorlog wint. In wereld, die zich hoofdzakelijk had elegd op de zaak der vrijheid en rin geen enkele natie het oog had n vallen op het Westelijk halfrond, en wij misschien die houding aan- en. Doch de bewijzen stapelden reeds jarenlang op, welke het vol- en duidelijk maken, dat een groep mogendheden wel degelijk plan- heeft betreffende de Nieuwe We- en betreffende de principes, bezit- n en levenswijze, welke ons eigen Alle militaire bewegingen en offi- acties en uitingen hebben de we- chap bevestigd, dat ook wij begre- zijn in hun plannen voor wereld- heersing.

ze vrijheid en onze rijkdom maken ons onvermijdelijke magneten voor hun machines van geweld. Ja, het maakt verschil wie wint, het verschil of wij met onze rug tegen de muur staan met de andere vier werelddelen tegenover ons en de zeeën verloren, alleen de laatste gebieden verdedigend, stuk voor stuk, of dat wij onze plaats in een ordelijke wereld bewaren."

Hull bestreed ook de bewering van de isolationisten, dat de Verenigde Staten niet kunnen worden geïnvadeerd, omdat de nazies zelfs niet de 20 mijl van het Engelse Kanaal kunnen over steken.

Hierop zeide hij: „De reden waarom het Engels Kanaal niet met succes werd overgestoken, is omdat de Engelsen de contrôle over het Kanaal hebben bewaard." Daaraan voegde hij toe: „Zou de contrôle over de zee door de verdedigende mogendheden verloren worden, dan zou de Atlantische Oceaan niet langer een hindernis zijn, doch eerder een brede hoofdweg worden, waarover de veroveraar het de Westen kan optrekken. Onze bescherming zou enorm worden verzwakt". Bij het antwoorden van hen, die hopen, dat de oorlog zal eindigen in een of andere soort vrede, zeide hij: „Ik wens dat dit mogelijk was. Doch een halsstarrig feit staat in de weg. Een van de opposerende groepen wenst niet slechts vrede zoals wij vrede verstaan, doch gelooft letterlijk niet in vrede. De groep gebruikt het woord, het is waar, gelijk het gebruikt werd door den agressor toen de regeling in München in 1938 werd getroffen. Vrede voor deze groep is slechts een geschikte dekmantel voor de voortzetting van een niet-verklaarde oorlog, gelijk Frankrijk en andere naties tot hun ongeluk hebben moeten ontdekken.

Achter de bedriegelijke bescherming van het woord „vrede", hopen de gemeenheden van de nazies zich op.

Zij laten langzaam schoktroepen doorsijpelen, vermomd als vredelievende reizigers en zakenlui. Zij richten een organisatie op van spionnage, sabotage en propaganda. Zij moedigen de haat en ontevredenheid aan. Zij gebruiken elk gereedschap voor een economische aanval door omkoperij, verminking en plaatselijke onrust, teneinde de landen te verzwakken, waarmede zij in vrede leven, totdat de militaire beweging de taak van onderwerping gemakkelijk kan voltooien. Dat soort vrede is niets anders dan een gereed gemaakte val, waarin vele landen gevallen zijn bij de vroegere phasen van deze beweging voor wereldverovering. Zij maken geen geheim van hun plannen. Zij verkondigen honend hun ideeën, in het verwaande vertrouwen, dat de wetten, waaraan deze naties zich houden, hen zullen beletten dit te verhinderen, totdat het te laat is om zich met succes te verzetten.

Eindelijk zijn er die mensen, die zich soms afvragen of de hulp, die wij bieden aan vredelievende landen en de energieke politiek om onze belangen te verdedigen, niet een of anderen agressor zal prikkelen om ons aan te vallen. Deze theorie neemt aan, dat de gewetenloze aanvaller zich geprikkeld zal voelen, indien zijn voorgenomen slachtoffers durven zich te verzetten op het meest effectieve ogenblik. Onder deze theorie is de enige manier om de irritatie te vermijden, zich te onderwerpen.

Geen enkel land zal ons aanvallen, slechts omdat het onze politiek is ons te verdedigen. Evenmin zal de agressor ons slechts met rust laten, omdat wij pogen hem gunstig te stemmen. In de philosophie van den veroveraar is een aanval gerechtvaardigd, wanneer en waar het gemakkelijk en geschikt lijkt en het hun plannen dient.

Er is geen mogelijkheid om onze veiligheid beter te beschermen dan door een soliede kracht te ontplooien, wanneer en waar het het meest effectief zal zijn. Wat wij moeten doen, is alle angst en twijfel weglaten. De 130 millioen Amerikanen moeten als één man opstaan en de Herculische taak vervullen om dit land voor eigen verdediging volledig uit te rusten. Deze voorbereidingen moeten niet geschieden voor een maand of een jaar, doch voor zolang onze veiligheid bedreigd wordt (Washington, (AP) 25.4).

PERSCONFERENTIE VAN ROOSEVELT.

In een persconferentie die President Roosevelt hield, deelde hij mede, dat de patrouillevaartuigen van de Verenigde Staten zo ver in de wateren van de zeven zeeën zullen opereren als nodig mocht worden geacht voor de verdediging van het Amerikaanse werelddeel. Roosevelt zeide echter, dat de Administratie thans nog niet van plan is de convooien te escorteren.

Ook zeide hij, is het mogelijk, dat Groenland gedeeltelijk bezet is door troepen van de asmogendheden. Hij had hiervan niets geweten, en gaf toe, dat de verklaring inderdaad verrassend was. Op de vraag of de bezetting door leden van de vijfde colonne was geschied, antwoordde hij negatief. Roosevelt weigerde te worden gesleept in speciale commentaren teneinde zijn menigen over de convooiquaestie bekend te maken, doch zeide dat reeds anderhalf jaar, schepen van de neutraliteits-patrouille tot op een afstand van 1000 mijl in de Atlantische Oceaan van de kust van Maryland opereren. Hij zeide, dat de patroulles zijn uitgebreid en van tijd tot tijd verder zullen worden uitgebreid. Hij was blij, dat een verslaggever vroeg hoe ver de uitbreiding zou gaan als bij de verdediging van het Westelijk halfgrond nodig mocht blijken. Wat men zou doen, indien men vijandelijke schepen ontmoette of dat men dan vijandelijke daden zou verrichten, werd niet duidelijk gemaakt.

Ook deelde hij mede, dat de patrouilles niet slechts noodzakelijkerwijs zouden worden bepaald tot de Atlantische Oceaan. Toen men den President vroeg wat precies het verschil was tussen het convoyeren en het patrouilleren zeide hij: „Het eerste is het begeleiden van koopvaardij-schepen, welke in groepen varen, teneinde aanvallen op die koopvaardijschepen te voorkomen. Het patrouilleren is het verkennen van zekere delen van de Oceaan of de gehele Oceaan, teneinde te ontdekken of een mogelijk aanvallend schip zich in dat gebied of in de Oceaan bevindt, dat mocht komen binnen het Westelijk halfrond."

Hij zeide, dat in 1939 het verkenningsgebied niet zo uitgebreid was, omdat toen minder gevaar bestond voor een aanval op zulke plaatsen als Bermuda; Newfoundland, Groenland of Trinidad. Sedert dien is een aanval steeds meer mogelijk geworden, dan het toen was. Hij voegde daaraan toe, dat de Verenigde Staten waardevolle levens en bezittingen hebben waar men die in 1939 niet had.

Hij sprak van Groenland, Newfoundland, Bermuda en Canada, welke de Verenigde Staten volgens de Monroe doctrine verplicht zijn te beschermen tegen een niet-Amerikaanse natie en van de Bahamas, Antigua en anderen in Brits West-Indië en Brits Guiana, waar de Verenigde Staten ook bases hebben gevestigd.

Bij de persconferentie becritiseerde Roosevelt verder scherp Kolonel Lindbergh, die zich geregeld heeft gesteld tegenover de buitenlandse politiek van de Administratie. **Ook becritiseerde hij alle Noord-Amerikanen, die, naar hij zeide, de mening zijn toegedaan, dat de dictators de oorlog zullen winnen. Deze houding is volgens hem dom en niet echt Amerikaans.**

Verder zeide de President nog, dat er geen plan bestaat om de veiligheidszone van Panama te herzien. (Washington, (AP) 25. 4).

RAF DOET AANVALLEN OP NEDERLAND.

Vooral IJmuiden moet het ontgelden.

Het Britse Luchtvaart Ministerie deelde mede, dat hedenmorgen bommenwerpers van de Raf de belangrijke ijzer- en staalwerken te IJmuiden in Nederland aanvielen, waarbij men ladingen bommen zag ontploffen tussen de hoogovens. Anderen troffen zowel de hoogovens als de gebouwen. Een derde lading viel op de opslagplaatsen langs het water. Nog vroeger bij het ochtendgloren deed men een aanval op een voorraadschip van 1600 ton in de Nieuwe Waterweg tussen Hoek van Holland en Rotterdam. Twee bommen, die van een hoogte van 25 voet werden geworpen vielen op het dek neer, terwijl de bemanning overboord dook. Het schip kan als volkomen verloren worden beschouwd. Kleinere schepen werden gebombardeerd en met machinegeweren beschoten.

Bij de aanval op de hoogovens werd een vliegtuig van de Raf door het afweervuur getroffen. Het vliegtuig viel echter niet neer, doch de piloot keerde, zodat de schutter in staat werd gesteld wraak te nemen.

Men zag hoe de bedienaars van het afweerkanon op de grond vielen. Het vliegtuig deed toen nog een aanval op een rij geladen schuiten en keerde veilig naar huis terug, na onderweg nog vijandelijke troepen op machinegeweervuur te hebben onthaald. (Londen, (AP) 25.4.)

Het nieuws van vandaag.

Mussolini zou het besterven, wanneer Roosevelts woorden letterlijk moesten worden opgevat.

In een persconferentie, waarover alle radiostations gisteravond vol waren, zei Roosevelt, dat de U.S.A.-neutraliteits-patrouilles over alle zeven zeeën zouden gaan opereren. Hij zal er niet bij gedacht hebben, dat de zeven zeeën samen nog niet een tiende van de Amerikaanse vloot kunnen bergen. Want de zeven zeeën zijn de modderbaantjes waarin de Po uitstroomt.

De President verklaarde, dat eronder verstaan moest worden (zeker tot gerusstelling van Italië's Kleinen Man), dat de Amerikaanse patrouille-vaartuigen overal schepen zouden aanhouden, waarvan verwacht kon worden, dat ze het Westelijk halfrond zouden kunnen aanvallen. Ook kwamen de gebieden in de Caraïbische Zee ter sprake. Cordell Hull hield een rede over de 15 overrompelde naties en de bedreigingen voor het Westelijk halfrond (Blz. 1).

De Duitsers zitten in Mesolongion, werd bericht. Dit dorpje in Midden-Hellas is bekend als de plaats waar Dichter Byron gestorven is in 1824(er staat een monument). Lord Byron was de grote Philhelleen, aan wien Hellas zijn vrijheid dankte in de strijd tegen de Turken. Mesolongion heeft in de vrijheidsoorlog van een eeuw geleden 3 belegeringen doorstaan.

Ook op de traditionele plek van Tuin van Eden tussen Euphraat en Tigris is het momenteel allesbehalve Paradijselijk. Strubbelingen worden gemeld. Er regeert daar een babykoning, Feisal II, 5 jaar oud, wiens Regent Abdul Illah als vriend van Engeland bekend staat. Sedert 1932 is Irak onafhankelijk, voordien was het Brits mandaat. Premier tot jl. Februari was Seyid Rashid Ali El-Gailani, vriend van de As.

De Premier werd gewipt. Opvolger werd Generaal Taha El-Haskimi. Terwijl Regent Abdul Illah onlangs in Basra aan het vacantie houden was, braken de troebelen los. El-Hashimi trok zich terug. De Regent deed een beroep op de Engelsen, maar El-Gailani kwam opeens weer op de proppen, voerde een staatsgreep uit. Regent Abdul Illah zit thans in Transjordanië en El-Gailani wees een nieuwen regent voor kleinen koning Feisal aan. Sherif Sharaf. Sindsdien is het nog niet rustig geweest en vandaag worden er weer moeilijkheden gemeld (via New York). Zelfs in het Paradijs kan het spoken, al zal Z. M. de Koning er wel het minst van merken en met zijn tollen en hoepels in de paleistuinen spelen.

Samothrace en Lemnos zijn door de Duitsers bezet, geeft Londen toe. Maar de guerilla-oorlog gaat voort. Hiermede zitten de Nazies vlak voor de Dardanellen, afstand 30 mijl. De Turken kondigden af, dat de Duitse schepen, die door de Dardanellen willen, zullen worden onderzocht. (blz. 3)

Het Russisch-Japanse verdrag werd geratificeerd. (blz. 3).

Churchill zal morgen spreken (blz. 1).

Op blz. 4 staat een artikel over „De Stoep", nummer 3.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Toen indertijd Frankrijk zijn hopeloze strijd streed, zeide de toenmalige premier Reynaud, dat, wanneer Duitsland deze slag zou verliezen, het de oorlog verloren had, maar wanneer de geallieerden hem zouden verliezen, voor hen de oorlog nog niet verloren zou zijn.

Het is inderdaad waar geweest: althans het tweede deel van de bewering.

Hetzelfde had gezegd kunnen worden, toen de strijd in de Balkan begon: maar ook nu is waar, dat met het verlies van de geallieerden deze oorlog nog niet verloren is.

Toch blijkt wel uit de critiek in de Engelse pers, dat dit verlies een morele klap geweest is voor het Engelse volk, welks moreel zelfs door de geweldige Duitse bombardementen nog niet wordt getroffen.

Trouwens enkele weken geleden kwamen uit Londen zeer optimistische beschouwingen, dat daar in de Balkan de Engelsen nu weer eens handgemeen konden worden met de Duitsers op een terrein, dat grotere voordelen bood en met geallieerden, kleiner in aantal dan het Franse volk, maar duidelijk betere vechters.

De Nazie aanval op Joegoslavië en Hellas was bovendien de enige gelegenheid, welke sinds de val van Frankrijk, Engelsen met Duitsers in militair contact brachten. Het gaf aan de Engelsen voet op het vasteland en kon een hindernis vormen voor de Nazie plannen om dit hele vasteland te overweldigen.

Maar het was ook het laatste slagveld, waarop de Engelsen de Duitsers op zulke gunstige voorwaarden konden ontmoeten.

Doch nu, vermoedelijk binnen enkele dagen, de Nazies ook de Balkan onder hun hiel hebben, blijft er voor de Engelsen slechts dit alternatief over, of een directe invasie in de door de Duitsers bezette gebieden — waarvoor ze de eerste jaren nog wel niet sterk genoeg zullen zijn — of wel de hoop op te geven om ooit een offensief te kunnen nemen.

Het enige voordeel zou kunnen zijn, een verwijdering tussen Stalin en Hitler; maar welke effecten deze verwijdering hebben zal, zou binnenkort wellicht kunnen worden gezien, in de houding, welke Rusland zal aannemen, wanneer ook Turkije ongetwijfeld door de Nazies in het nauw zal gedreven worden.

Volgens berichten, zou Von Papen al met eisen uit Berlijn naar Ankara zijn teruggekeerd, en uit Turkije komen al stemmen, dat men de onafhankelijkheid met hand en tand verdedigen zal, hoewel velen op deze verdediging niet veel hoop hebben.

Doch we moeten niet vergeten, dat Engeland, ook nu het uit het Griekse vasteland verdreven wordt, nog altijd een geweldige macht blijft in de Oost-Middellandse Zee.

We hebben in ons vorig overzicht ook reeds hierover geschreven en daarbij Cyprus genoemd.

Maar Engeland heeft daar nog meer steunpunten.

De oliehaven Haïfa, gelegen aan de Baai van Akka aan de kust van Palestina, wordt mede als vlootsteunpunt gebezigd en is voor de Britten van zeer veel belang, omdat hier de van Iran komende olie-pijpleiding eindigt. De haven werd in de laatste jaren verbeterd en van verdedigingswerken voorzien.

Aan de Egyptische kust liggen **als grotere en kleinere vlootbases Port-Saïd en Damiette**, die een beperkte accomodatie hebben; voorts de grote, goed geoutilleerde haven van **Alexandrië**, welke verdedigd wordt met behulp van goed ingerichte defensiewerken. En ten slotte nog de haven van **Mersa Matruh**. De laatstgenoemde werd in 1939 en in 1940 belangrijk uitgebreid, terwijl er krachtige defensiewerken werden aangelegd: de haven werd uitgediept en er werden nieuwe havendammen en golfbrekers gebouwd, zodat er nu grotere eenheden der oorlogsvloot een ligplaats in kunnen vinden.

Dan wanneer Turkije in de oorlog zou gesleept worden tegen de as, komen ook de Turkse bases in aanmerking.

De reeds zeer lang bestaande Turkse haven **Izmir** (Smyrna) aan de Westkust van Klein-Azië is sedert de laatste drie jaren als vlootsteunpunt van minder waarde geworden, omdat de Italianen op de nabijgelegen Dodekanesos-Archipel een krachtige basis voor hun vloot en luchtmacht hebben ingericht.

De Dodekanesos-eilanden liggen gemiddeld slechts op 250 km., afstand van Smyrna. Zij werden in 1912 door de Italianen bezet. Het was de bedoeling van de Entente, dat na de oorlog van 1914 — 1918 Italië de kust van Klein-Azië tegenover de Dodekanesos, met de havenplaats Adalia, als

invloedsgebied zou verkrijgen, doch hiervan maakten de Italianen later geen gebruik.

Daarentegen bouwden zij geleidelijk deze eilanden uit tot een krachtige vloot- en vliegbasis; in de laatste jaren werden vooral de eilanden Rhodos en Leros krachtig versterkt en van veel troepen en vliegtuigen voorzien.

De Turken voelden dit onaangenaam aan, omdat aldus hun haven Smyrna binnen het directe bereik van de Italiaanse bommenwerpers kwam te liggen. In verband hiermede werd de haven van **Alexandrette**, welke op 1000 km. van de Dodekanesos is gelegen, door hen uitgebreid en verbeterd en verplaatsten zij hunne zeestrijdkrachten grotendeels hierheen.

Het strategische belang van de „Sandjak".

Alexandrette en het omliggende gebied, de Sandjak genaamd, behoorde eerst bij Syrië en werd bij het verdrag van 29 Mei 1937 door Frankrijk aan Turkije afgestaan. Als gevolg van de toevoeging van de Sandjak, waarvan de bevolking slechts ten dele uit Turken bestaat, aan het gebied van Turkije is de politiek-strategische positie van dit land in het Nabije Oosten van nog groter belang geworden. Niet alleen toch kregen de Turken hierdoor gelegenheid om te Alexandrette hun belangrijkste en veilig gelegen oorlogshaven in te richten, maar ook is de Sandjak, waarin thans belangrijke Turkse strijdkrachten zijn gelegerd, een krachtige basis geworden voor een militaire actie in Zuidelijke richting.

Van hier uit kunnen nl. grote gedeelten van Syrië en in het bizonder **Aleppo**, een gewichtig knooppunt van spoorwegen, worden beheerst: Aleppo ligt aan de belangrijk, uit het Oosten komende en langs de rijke olievelden van Djesireh aangelegde spoorbaan.

De Turken kunnen van uit de Sandjak tevens zo nodig druk uitoefenen op de Franse strategische driehoek in Syrië, welke gevormd wordt door de van verdedigingswerken voorziene garnizoensplaatsen Beiroet, Homs en Ladikië, waarvan niet bekend is of zij thans nog door aanzienlijke troepeneenheden zijn bezet.

Dan bezit Griekenland nog steeds Kreta, en Engeland, dat reeds sedert het begin van de Griekse oorlog deze basis heeft bezet, zal niet nagelaten hebben deze vlootbasis terdege te versterken. Trouwens, dat Koning George met zijn regering naar Kreta is vertrokken, mag een bewijs zijn, dat men zich althans hier nog wil handhaven.

Aldus bezitten de geallieerden dus nog in het Oosten van de Middellandse Zee een zeer krachtige positie, en we vermoeden, dat voorlopig Duitsland hier nog wel zoveel werk zal hebben, dat een invasie in Engeland voorlopig nog wel ad kalendas Graecas zal verschoven zijn. Waarmede we tevens willen zeggen, dat de oorlog nog lang zal duren.

En wat altijd gezegd is: het gaat in deze strijd weer om wie het het langste weet uit te houden: waar het moreel het sterkste is. Het is de ziel weer, die overwinnen zal.

NEDERLAND

Olie tekort.

Hoe weinig olie er in Nederland is, moge blijken uit het feit, dat het rantsoen voor April thans is verlengd voor de hele maand Mei.

De Ministers in Indië.

Minister Welter en Van Kleffens bezochten gisteren de militaire basis te Bandoeng, vooral de vele en verlelei gevechtsvliegtuigen trokken zeer de aandacht. Vandaag gaan zij naar Soerabaya voor een bezoek aan de vlootbasis.

Een moedig woord.

Het „Algemeen Handelsblad" blijft moedig. In het nummer van 2 April staat een hoofdartikel, dat zich verzet tegen de bemoeizucht van de „almachtige en alwetende Staat" met het leven. Het blad noemt dit „het grootste gevaar, dat onze beschaving bedreigt."

De Duitsers moeten rekening houden met het Nederlandse volkskarakter en de Nederlandse innerlijke overtuiging en „de internationale sfeer, waarin het Nederlandse volk placht te ademen, in zijn imperium, dat over drie werelddelen verspreid is, maakte het gewend aan ruime horizonten en geweldige watervlakten — stelt het in staat zijn taak te vervullen, wanneer anderen tonen zijn individualiteit als een natie te eerbiedigen".

CURACAO

CUROM-NIEUWS.

Programma **Zo.**: 11.00 Gevarieerd Programma.
12.15 Nieuwsbulletin.
13.00 Wilhelmus, sluiting.
19.30 Gevarieerd Programma.
20.30 Nieuwsberichten.
Fragmenten uit bekende opera's.
21.45 Wilhelmus, sluiting.

Programma **Ma.**: 8.35 Nieuwsbulletin.
12.15 Nieuwsbulletin, gevolgd door lunchmuziek.
19.30 Gevarieerd Programma.
20.30 Nederlands Nieuws en Nieuwsberichten.
20.45 **Curaçaose muziek door Charles Maduro.**
21.00 Gevarieerd Programma.
21.45 Wilhelmus, sluiting.

De luisteraars willen hun toestel wel zo zacht afstellen, dat ook hun buren of huisgenoten van hun radio kunnen genieten, kunnen praten en eventueel rusten.

BOTICA'S.

Deze week hebben de volgende botica's de Zondag- en nachtdienst:
Otrabanda: Del Pueblo.
Punda: Juliana.

GENEESKUNDIGE DIENST.

„De dienst in het stadsdistrict wordt waargenomen: van 26 April 18 uur af tot 27 April 20 uur door den gouvernements-geneeskundige: H. L. Chateau, arts, Julianaplein 42, Telefoon N° 1259.—"

KATHOLIEKE SPORTCENTRALE.

Zondag 27 April
Korfbal.
16 uur finale korfbaltournooi
Cito — SIG jun.

Voetbal.
14.45 uur Jong Columbia — Velocitas
16.30 uur V. K. C. — Jong Bonaire

V. K. C.

Libie G.
Martina Liberia
Servet Paulina Bosk
K. Martis Paula Vianen Summerville
Sofia
—O—
Engelhardt Gimmy Silberie Charles
Beaumont
Niculas Thode Nicolas
Winklaar P Hilario
Senior
Referee Laurencio.

Reserves V.K.C.:	Jong B.
Dolorita	Regales
Eduarda	Beukenboom
Etmont	Dominico

INDEPENDIENTE'S OPEN TENNIS TOURNAMENT.

Uitslagen:
Vrijdag.
Ch. De Jongh v.s de Rooy 7-5-, 7-5
W. Curiel v.s de Windt 6-2-, 6-1
J. de Castro v.s E Vos 6-0-, 6-3
Hedenavond Semi Finale: belooft een zeer interessante wedstrijd te worden.
A. Regales v.s Ch. de Jongh
J. de Castro v.s W. Curiel
Finale Zondag avond om 20.15.
Wij verwachten alle Tennisliefhebbers te zien.

Junior Tournooi.
E D. O. — Excelsior 1—1.

BIDDEN VOOR DE VREDE.

De Apostolische Vicarius van Curaçao heeft een telegram ontvangen van Z.H.E., Mons. Maurilio Silvani, Nuntius te Haïti en Apostolisch Delegaat van de Kleine Antillen waarin deze namens Z.H. den Paus verzoekt om tijdens de Mei-maand in het biezonder te bidden voor de vrede. Wij brengen dit ter kennis van allen en verwijzen nogmaals naar de brief van den Paus aan Cardinaal Maglione en het Communicandum van Z.H.E. den Apostolischen Vicarius van Curaçao, in onze editie van gisteren (resp. blz. 1 en 3).

APOSTOLAAT TER ZEE.

De Britse consul, de heer Lawrence, in gezelschap van den vice-consul, den heer B. Maduro, bracht gisteren een bezoek aan het Katholieke Zeemanshuis in de Klipstraat.

De aalmoezenier, p. A. van der Meer O.P., en de voorzitter, de heer Casiano, waren ter verwelkoming aanwezig en leidden de bezoekers door het gebouw.

De consul drukte zijn grote tevredenheid uit over de prachtige inrichting van het Zeemanshuis. Zeer hartelijk en in het biezonder dankte hij het Bestuur voor allen, wat dit doet voor de Engelse zeelieden, die steeds in zeer groten getale het tehuis bezoeken en gul onthaald worden.

ARUBA

AUTO-ONGELUK

Dezer dagen gebeurde er een groot ongeluk op de weg San Nicolaas Oranjestad voorbij Sabaneta, waarbij vijf personen verongelukten en waaronder en zwaar gewond met hersenschudding werd opgenomen. Van San Nicolaas uit kwam de autobusdienst N° 183 met kommiezen, die van de wacht kwamen.

Van Oranjestad kwam een sedan No 1371 A. Zij botsten tegen elkander op met gevolg dat beide voertuigen zo goed als verbrijzeld werden. Het zij vermeld, dat alhoewel geen doden te betreuren zijn, de chauffeur van de sedan, waarin twee mensen van de Burgerwacht zaten, genaamd Manuel Leonardo zwaar gewond werd opgenomen in naar het Hospitaal werd vervoerd per ambulance; de vier anderen werden licht gewond.

Het kwam vast te staan dat de dienstautobus slechts vijf en dertig mijlen reed. Naar men zegt reed auto 1371, die te laat was, zeer snel om op tijd in het Sabaneta kampement te zijn.

FEUILLETON

DE MOORDENAAR VERMOORD.

34).

Poirot keek hem een ogenblik nadenkend aan.

— Ja, zei hij. — Natuurlijk moet u er zo over denken. Wel, kolonel Arbuthnot, ik geloof niet, dat ik u iets meer te vragen heb. Er is niets, dat u zich kunt herinneren van gisternacht, dat u treft, bij het terugzien — als verdacht?

Arbuthnot dacht even na.

— Neen, zei hij. — Niets. Tenzij... hij aarzelde.

— Ja zeker, ga door, alstublieft.

— Wel, het is eigenlijk niets, zei de kolonel langzaam. — Maar omdat u zei...

— Ja, ja. Ga door.

— O, het is niets. Maar een détail. Maar toen ik terug ging naar mijn coupé, merkte ik, dat de deur van de coupé naast de mijne — de laatste weet u...

— Ja, no. 16.

— Wel, die deur was niet helemaal dicht. En die kerel er in gluurde op een stiekeme manier naar buiten. Toen trok ik gauw de deur toe. Natuurlijk weet ik, dat het niets is, maar het trof me als een beetje vreemd. Ik bedoel, het is heel gewoon om een deur open te doen en je hoofd er uit te steken als je iets wilt zien. Maar het was de stiekeme manier, die mijn aandacht trok.

— Ja-a, zei Poirot weifelend.

— Ik zei u al, dat het niets was, zei Arbuthnot verontschuldigend. — Maar u weet hoe het is — het nachtelijke uur, alles erg stil — het leek sinister, als een detective-verhaal. Allemaal onzin, natuurlijk.

Hij stond op.

— Wel, als u me nodig hebt...

— Dank u, kolonel Arbuthnot. Er is niets meer.

De militair aarzelde even. Zijn eerste natuurlijke afkeer van ondervraagd te worden door vreemdelingen, was als weggeblazen.

— Wat miss Debenham betreft, zei hij onhandig. — U kunt me geloven, dat dat in orde is. Ze is een pukka sahib.

Een weinig kleurend trok hij zich terug.

— Wat, vroeg dr. Constantine, — betekent een pukka sahib?

— Het betekent, zei Poirot, — dat miss Debenhams vader en broers op eenzelfde soort school waren als kolonel Arbuthnot.

— O, zei dr. Constantine, teleurgesteld. — Dus heeft het niets met de misdaad te maken?

— Juist, zei Poirot.

Hij verviel in een mijmering, licht trommelend op de tafel. Toen keek hij op.

— Kolonel Arbuthnot rookt een pijp, zei hij.

— In de coupé van Ratchett vond ik een pijpschoonmaker. Ratchett rookte alleen sigaren.

— Denkt u...

— Hij is tot nu toe de enige die toegeeft, dat hij een pijp rookt. En hij kende dr. Armstrong van naam — misschien ook persoonlijk, al wilde hij het niet toegeven.

— Dus u acht het mogelijk...

Poirot schudde heftig het hoofd.

— Dat is het juist. Het is onmogelijk — totaal mogelijk, dat een eerbare, lichtelijk domme Engelsman een vijand twaalf maal met een mes steekt! Voelen jullie niet, vrienden, dat het onmogelijk is?

— Dat is psychologie respecteren. Deze misdaad draagt een karakteristiek stempel en het is zeker niet het stempel van kolonel Arbuthnot. Maar nu ons volgende interview.

Dit keer noemde monsieur Bouc den Italiaan niet.

HOOFDSTUK XVII

De laatste eerste klasse reiziger, die verhoord moest worden, de heer Hardman, was de zware Amerikaan, die een tafel had gedeeld met den Italiaan en den knecht. Hij had een vlezig, grof gezicht, met een opgewekte uitdrukking.

— Morgen, heren, zei hij. — Wat kan ik voor u doen?

— U hebt gehoord van de moord, mijnheer Hardman?

— Zeker.

We zijn genoodzaakt alle reizigers in de trein te ondervragen.

— Ik vind het best. Het zal wel de enige manier zijn om de zaak aan te pakken.

Poirot raadpleegde de pas, die voor hem lag;

U is Cyrus Betham Hardman, onderdaan van de Verenigde Staten, een en veertig jaar oud, reiziger in schrijfmachine-linten?

Dat klopt. Dat ben ik.

— Reist u van Stamboel naar Parijs?

— Ja.

— Welke reden?

— Zaken.

— Reist u altijd eerste klas, mijnheer Hardman?

— Ja, mijnheer. De firma betaalt mijn reiskosten

Hij knipoogde.

— Nu, mijnheer Hardman, komen we aan de gebeurtenissen van de vorige nacht.

De Amerikaan knikte.

— Wat kunt u ons over de zaak vertellen?

— Net niets.

— Ah, dat is jammer. Misschien wilt u ons vertellen, wat u gedaan hebt gisterenavond vanaf het diner?

Voor de eerste keer scheen de Amerikaan niet klaar met zijn antwoord.

Ten laatste zei hij:

— Excuseer me, heren, maar met wie heb ik te doen. Breng me s.v.p. op de hoogte.

— Dit is monsieur Bouc, directeur van de Compagnie des Wagons-Lits. Deze heer is dokter, die het lijk onderzocht heeft.

Wordt vervolgd

Politiek en Oorlog.

REDE VAN LORD HALIFAX.

De Britse Ambassadeur in de Vereenigde Staten Lord Halifax, hield een redevoering voor de Atlanta Bar Association, waarin hij mededeelde, dat hoewel Hitler aan zijn volk een lange reeks overwinningen heeft bezorgd, hij echter niet de eindoverwinning kan behalen op het Engelse welzijn, en dat al het andere hem niets baat." Als resultaat daarvan stelt Hitler elke zenuw op het spel, teneinde de levensader van de Britse tegenstand door te snijden, welke wordt vertegenwoordigd door de Britse scheepvaart. Hij zal niets nalaten om dit doel te bereiken. Er valt niet aan te twijfelen, dat op het ogenblik dit een van de voornaamste, indien niet het grootste gevaar is. Met de hulp van de Verenigde Staten, indien deze snel genoeg komt, is er geen reden om te menen, dat wij niet in staat zijn zijn pogingen te verijdelen" Halifax gaf toe, dat de Engelsen wel wisten, dat men niet kon hopen om een strijdkracht naar Griekenland te brengen voor het bijstaan van die dappere Grieken, die maar enigszins zou zijn te vergelijken met de strijdkracht, die de Duitsers in het veld konden brengen. Daaraan voegde hij toe: „Dit is een duurzame oorlog. Er liggen goede militaire redenen in onze interventie."

Halifax legde uit, dat Engeland wist, dat Hitler bezorgd was over het Balkanconflict, opdat de toevoer van voorraden uit dat gebied niet zou worden afgebroken. Hieraan voegde Halifax toe: „De geallieerde strijdkrachten hebben geen stukje gronds afgegeven zonder een prijs van de Duitsers daarvoor te vragen in verliezen van mensenlevens en materiaal, op zulke grote schaal, dat dit niet zonder invloed zal zijn, indien het in Engeland bekend worde." Verder zeide hij, dat de Duitse aanval op Egypte thans aan de grens is tegengehouden en beschreef het verder als leeg voor de nazies, tenzij het verdere mogelijkheden opent voor het vernietigen van de vijandelijke strijdkrachten, aangezien dit de enige kans biedt op succes.

Tenslotte zei Halifax nog, dat niettegenstaande de overwinningsberichten uit Duitsland, er geen vreugde is in de harten van het Duitse volk. Men hoopt inderdaad nog steeds op een eindoverwinning, doch is bevreesd voor de prijs die deze zou kunnen kosten (Atlanta, (AP) 25.4).

JOEGOSLAVISCHE TROEPEN EN VLIEGTUIGEN IN HET MIDDEN-OOSTEN.

Volgens een bericht uit Caïro hebben Joegoslavische troepen en vliegtuigen het Midden-Oosten bereikt en zich gevoegd bij de Britse strijdkrachten, teneinde tegen de as-strijdkrachten te vechten. (Londen. (AP) 25.4).

CAIRO'S OORLOGSCOMMUNIQUÉ.

In Griekenland trekken de imperiale strijdkrachten zich verder ordelijk terug, terwijl men den vijand ernstige verliezen toebrengt. In Libyë deed de vijand gisteren een nieuwe aanval op de buitenste verdedigingsstellingen rond Tobruk. Deze aanval werd met zware verliezen afgeslagen, terwijl de vijand twee officieren en 125 andere manschappen, waaronder een aantal Duitsers, moest achterlaten. In het Sollumgebied zijn onze patrouilles wederom in de aanval. In Abessinië wordt in de Dessiesector een formele slag geleverd. Bij de operaties van gisteren leed de vijand zware verliezen en werden meer dan 700 gevangenen gemaakt. Ten Noordwesten van Addis Abeba werden nog 112 gevangenen gemaakt van een vijandelijke colonne, die op de hielen gezeten werd. Verder naar het Zuiden wordt de druk op den vijand in alle sectoren onderhouden (Caïro, (AP) 25.4).

DE TOESTAND IN GRIEKENLAND.

Britse autoriteiten deelden mede, dat de toestand van haar troepen in Griekenland buitengewoon ernstig is, doch dat zij een taaie strijd leveren tegen de Duitsers, terwijl zij terugkeerden. De posities, waarnaar de Engelsen terugtrekken, zijn niet gegeven, doch het communiqué deelde mede, dat de terugtrekking ordelijk geschiedt en dat ernstige verliezen in manschappen aan de aanvallende Duitsers worden toegebracht.

Volgens de laatste rapporten zouden de imperiale troepen de lijn nog steeds ongebroken houden tegenover de oprukkende Duitse horden. De plaats, waar de troepen vechten, is onbekend, doch zo ver bekend, heeft de linkerflank contact met den vijand. Intussen brengen de Duitsers nog meer versterkingen aan van de troepen, die vrij komen door de overgave van het Griekse leger in Epirus (Caïro, (AP) 25.4).

EVACUATIE UIT GRIEKENLAND IS MOGELIJK.

Van ingelichte Britse zijde deelde men mede, dat een groot deel van de Britse troepen in Griekenland veilig zou kunnen worden geëvacueerd, indien dit nodig zal blijken (Londen, (AP) 25.4).

SAMENZWERING IN IRAK.

De Duitse radio zond een bericht uit, dat hoogstwaarschijnlijk van Beirut afkomstig is, volgens welke de politie van Irak een samenzwering ontdekt heeft tegen de nieuwe Regering van Rashid Ali al Gailani. Verschillende personen werden gearresteerd van wie bleek, dat zij in Britse dienst waren. De Regering heeft besloten alle ongewenste elementen uit het land te zenden (New York, (AP) 25.4).

RUSSISCH-JAPANS VERDRAG GERATIFICEERD.

Het uitvoerend comité van de Hoge Raad der Sovjets ratificeerde het Japans-Russisch neutraliteitspact, dat op 13 April getekend werd. De Raad keurde ook de gezamenlijke verklaring van de twee landen goed, waardoor de ongeschondenheid van Manchukuo wordt gegarandeerd. Het pact treedt morgen in werking (Moskou, (AP) 25.4).

DUITSE SCHEPEN ZULLEN BIJ DARDANELLEN ONDERZOCHT WORDEN.

Onofficieel werd gerapporteerd, dat de Turkse Regering besloten heeft de Duitse schepen, die van de Zwarte Zee door de Dardanellen varen, te onderzoeken, teneinde vast te stellen of deze schepen troepen en oorlogsmateriaal vervoeren.

Men kreeg te verstaan, dat verschillende Duitse vrachtschepen kort geleden door de zeeëngten zijn gevaren zonder te zijn aangehouden. Veel wordt in verband hiermede gespeculeerd, betreffende de Duitse bezetting van Samothrace en Lemnos, de Griekse eilanden in de Aegeïsche Zee nabij de Dardanellen. Volgens een niet bevestigd rapport zou Duitsland aan Turkije een strook van Grieks grondgebied hebben aangeboden, waardoor de spoorlijn uit Bulgarije naar Turks gebied loopt. Naar vermeld, heeft Turkije dit aanbod verworpen (Ankara, (AP) 25.4).

EMMASTAD.

SOCIËTEIT „ASIENTO".

Dagschotels:

Heden: Kalfsoesters, geb. aard., sperciebonen.

Morgen: Bami.

Maandag: Biefstuk, geb. aard., doperwten.

Agenda:

Maandag, 28 April 19.30 uur.
Competitie biljarten „B" klasse.
Dinsdag 29 April 19.30 uur
Competitie biljarten „C" klasse.
Donderdag 1 Mei 19.30 uur
Competitie biljarten Hoofdklasse.
Vrijdag 2 Mei 19.30 uur
Competitie biljarten „A" klasse.

WACHTDIENSTEN.

Zaterdag, 26 April 1941 en Zondag, 27 April 1941.

Zaterdag:

Telegram Afdeling: Hr. Bonzet, tel. 353, L. de Colignylaan 14.

Shipping & Supplies: Hr. Polvliet, tel. 455, Hotel C.P.I.M.

Scheepvaart Afdeling: Hr. Wortel, tel. 488, Bernhardlaan 5.

Zondag:

Telegram Afdeling: Hr. Nukoop, tel. 832, Negropont 101.

Shipping & Supplies: Hr. Polvliet, tel. 455, Hotel C.P.I.M.

Scheepvaart Afdeling: Hr. Langras, tel. 710, Will. de Zwijgerlaan 5.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Hoewel misschien ten overvloede, wekken wij toch al onze athleten, overige leden en toeschouwers op tot bijwoning van de grote athletiek-wedstrijden op ons terrein op Zondag as. **Aanvang 15 uur.**

Kampioenschappen; Vijfkamp dames; Vijfkamp heren; Afdelingswedstrijden.

Voor dorstige kelen wordt gezorgd en heeft de Sociëteit Asiento weer gemaakt, dat er een welgevulde bar aanwezig is.

HOCKEY.

De opstelling van het Curaçaose elftal, dat Woensdagmiddag as., op Mundo Nobo tegen de Engelsen zal spelen, is als volgt:

Lambij
Bunte Betz
B. Winkel De Boer Kwestro
Deelen Schouwenburg M. Perret-Gentil v. Meeteren Kusters

Reserves: Breedveld, Gorsira, M. de Haseth, Soederhuizen.

De spelers worden verzocht om 16.50 uur aanwezig te willen zijn.

Kleding: geheel wit.

P.R. KüP OVERLEDEN.

Gisterenmiddag werd door de Directie van de Hollandse Bank-Unie N.V., alhier, het bericht ontvangen van het overlijden van haar directeur, den Heer P.R. Küp, te Glendale, Californië.

In het najaar van 1940 had de Heer Küp een auto-ongeluk, tengevolge waarvan hij ernstig werd verwond. Nadien is hij nooit volkomen genezen, zodat hij besloot zich naar de Verenigde Staten te begeven, waar echter de ernst van zijn toestand steeds toenam, zodat alle hoop op beterschap door zijn doktoren werd opgegeven.

De Heer Küp werd in 1891 te Rotterdam geboren en kwam op Curaçao aan in het jaar 1919 als Directeur van het toen hier opgerichte kantoor der Hollandse Bank voor West-Indië. In 1935 werd deze Bank overgenomen door de Hollandse Bank-Unie N.V. en werd de Heer Küp Directeur der West-indische kantoren van de H.B.U. (Willemstad & Oranjestad).

Na de invasie van Nederland werd de zetel van de H.B.U. van Amsterdam naar Curaçao overgebracht en werd de Heer Küp benoemd tot Hoofddirecteur van de bankinstelling.

Door zijn lange ervaring op Curaçao had deze begaafde man een buitengewoon inzicht in de Curaçaose zakenwereld. Weliswaar streng, was hij een gevoelig en rechtvaardig man en overal een zeer geziene persoonlijkheid.

Tevens was hij goed bekend in de Curaçaose sportwereld en is hij gedurende geruime tijd voorzitter geweest van de C.B.L.O.

Zijn heengaan zal ongetwijfeld een leegte laten, vooral in zijn werkkring, waarvan hij altijd de ziel geweest is. Onze gedachten gaan voornamelijk uit naar zijn echtgenote, kinderen en vrienden, wien dit verlies het zwaarst getroffen heeft.

ALLERLAATSTE NIEUWS.

Uit Londen wordt gemeld, dat de olieopslagplaatsen te Rotterdam in de afgelopen nacht nog werden aangevallen. Bij daglicht gisteren werden behalve een schip, dat op weg naar Rotterdam tot zinken werd gebracht, twee voorraadschepen in convooi enkele mijlen ten Westen van Helgoland met voltreffers geraakt.

Uit Franse politieke kringen rapporteert men, dat François Pietri, de Franse Ambassadeur te Madrid is teruggeroepen voor het houden van conferenties met Maarschalk Petain, betreffende de internationale situatie.

Mogelijk zal de doorlating van Duitse troepen door Spanje naar het Westelijk deel van de Middellandse Zee besproken worden.

Het Britse Ministerie van Informatie deelde mede, dat op 24 April door den vijand aanvallen werden gedaan op de Britse verdedigingsstellingen rond Tobruk. De aanval werd uiteen geslagen door het geschut en vele vijandelijke manschappen werden gedood. Bovendien werden 5 officieren gevangen genomen alsmede 125 manschappen. De Engelsen verloren niet een man.

Uit Athene wordt van gezaghebbende zijde gemeld, dat de Duitsers om 7 uur Mesolongion bereikten en om 8 uur Thebes.

Van Duitse zijde liet men weten, dat het niet veel uitmaakt of men de Griekse hoofdstad vandaag, morgen of de volgende week neemt, aangezien de Griekse Regering is vertrokken. Tevens zal men trachten de bezetting van de stad te volbrengen, zonder verwoestingen aan te richten. De Duitsers geven toe, dat zij bij de verovering van de Thermopylae een harde dobber hadden en vele verliezen leden: Bij de vorige phasen van de Balkancampagne zouden de Duitse verliezen, volgens Berlijn, licht geweest zijn.

ZEELIEDEN.

Als de Zeeman niet varen wil: Geen overwinning.

Steunt het Zeemans-werk.

Klipstraat 49-51.

Ons Hoekje.

Dit zullen de Dames lezen.

IN TURKIJE RICHTEN VROUWEN.

Turkije's jongste vrouwelijke rechter is pas 25.
In 1928 één, thans reeds meer dan veertig vrouwen in functie.

Er bestaan nog altijd mannelijke wezens op deze aardbodem, die beweren dat de ideale vrouw diegene is, die, eenmaal getrouwd met den man al of niet van haar keuze, uitsluitend het beroep van huisvrouw perfect uitoefent; en de natuurlijke roeping van moeder en echtgenote met waardigheid en zorgvuldige ernst volgt en dient.

Ongetwijfeld ligt in dit begrip veel moois, edels en dieps. Een goede moeder, een goede vrouw te zijn is een moeilijke en grootse opgaaf. Maar daarom is de mogelijkheid niet uitgesloten dat de vrouw een andere functie vervult. Er kunnen charmante vrouwen en goede moeders bestaan, die toch een eigen kleur aan het leven gaven, en het vulden met een min of meer belangrijk beroep.

Ik ken Italiaanse en Franse vrouwen, jong en oud, van onze tijd en van een vorige generatie, die nooit de straat opkomen. Ze wonen de mis bij in de kerk; voor een trouwpartij of familiefeestje verlaten ze haar woning, maar over het algemeen brengen ze haar leven thuis door, dag aan dag, en ze zien er geen enkele opoffering, geen tekort in.

Een Nederlandse dame zei me eens van een jong Italiaans vrouwtje „De stakkerd komt bijna nooit op straat! Ze màg misschien niet van haar jaloersen man.

Begrijp jij hoe ze dat uithoudt?"

In „Huis".

Maar het was geheel en al naast de waarheid. We spraken over een mooie, gezonde en normale jonge vrouw die heel haar wezen en bestaan uitleefde in het „huis", in de ruimste betekenis van het woord. Ze onderhield het zelf, kookte, ze verzorgde haar man en diens inwonenden broer, ze maakte zich leuke blousjes en fleurige peignoirs, om in huis te dragen. Ze krulde het haar en manicuurde zich zorgvuldig, — om in huis te blijven.

De enkele keer dat we haar buitenshuis zagen was ze elegant, vrolijk en charmant als weinig anderen die „niet opgesloten kunnen leven " Quaestie van mentaliteit, van volksaard, opvoeding en traditie vooral.

En toch heeft een categorie vrouwen, van heel oude tijden af, van de Middeleeuwen af een speciale roeping gevolgd. Genoodzaakt door omstandigheden, of omdat ze er lust en aanleg voor voelden. Er waren beroepen, die door vrouwen alleen officieel werden uitgeoefend. In een tractaat van het jaar 1300, dat de „geëmancipeerde vrouwen" behandelt, lezen we, welke bedrijven speciaal voor vrouwen bestonden; bedrijven die tot onze dagen, ruim zeshonderd jaar later, nog worden beoefend.

„Barbierster" (nu zeggen we coiffeuse) was een bij uitstek vrouwelijk beroep. Er golden speciale regels en voorschriften voor, die een goede barbierster strikt diende na te volgen; het was ook wel leuk om mannen (officieel geoorloofd) zo bij de neus te nemen! Bakkersvrouw, weefsters, kruidenzoekster en vooral herbergierster werd door den moralist van het jaar 1300 warm aanbevolen. Hij knort een beetje tegen de „emancipatie" maar hij vindt er toch veel goede dingen bij en beweert dat veel verantwoordelijk werk even goed door vrouwen als door mannen kan worden gedaan

Van 1300 tot 1940.

Van het jaar 1300 tot 1940, voor de geschiedenis „il n'y a qu'un pas". Zo zien we in onze dagen een speciaal beroep dat in het moderne Turkije van Kemal Ataturk door vrouwen en jonge meisjes op brillante wijze wordt uitgeoefend. In Turkije, waar de dames tot voor kort nog in de meest rigoureuze afzondering leefden, is het mogelijk dat vrouwen en meisjes het verantwoordelijke beroep van rechter uitoefenen.

In tegenstelling met ons land komt eerst de functie van rechter, dan pas van advocaat aan de orde. Vier jaar Universiteit en dan een paar jaar aan een speciale school ter bestudering van het recht is nodig als voorbereiding. Na de studietijd brengt de aanstaande rechter dikwijls een tijd in het buitenland door, om daar van dichtbij de werking van het Tribunaal te bestuderen. Daarna, bij terugkeer in het vaderland, geniet ze precies dezelfde rechten als haar mannelijke collega's. Elke zaak, zonder enige uitzondering, kan haar worden voorgelegd; zelfs in de hoge raad hebben vrouwen zitting.

In 1928 bekleedde de eerste vrouwelijke rechter haar verantwoordelijke functie aan het Tribunaal te Ankara; nu zijn er meer dan veertig in geheel Turkije. Denk niet, dat de bekleedster van zo'n hoge functie een strenge, droge geëmancipeerde vrouw behoeft te zijn! Het tegendeel is waar. Over het algemeen zijn deze rechters jonge vrouwen en meisjes, die er smaakvol en elegant uitzien en, behalve de gewichtige dossiers en paperassen, haar mode-journaals en schoonheidstijdschriften met (bijna zei ik „evenveel") belangstelling bestuderen!

Een der meest begaafde en befaamde vrouwelijke rechters telt pas 25 jaar en men verwacht van haar nog een grote juridische carrière.

Barbierster, herbergierster in het jaar dertienhonderd. Rechter in onze veelbewogen twintigste eeuw! De mogelijkheden van de vrouw zijn vele, — zonder dat ze ooit haar charme, haar geest en... haar veelgeprezen vrouwelijkheid behoeft te verliezen!

MENU-MACHINE.

Dit is géén machine, waar de bestanddelen van het eten ingaan, om er als klare spijs weer uit te komen, maar u gaat er zelf in... ten minste zo decreteert de Japanse dokter Tadasn Saiki, die zo juist deze uitvinding voltooid heeft. Hij stopt zijn patiënten nl. gedurende 5 minuten in een hermetisch gesloten cylinder, en dient hun intussen zuurstof toe. Daarna wordt de uitgeademde lucht nauwkeurig geanalyseerd en aan de hand hiervan stelt hij vast, hoeveel stikstof, vitaminen, vetten etc. hun voedingsmiddelen dienen te bevatten. Zo eet er binnenkort geen Japanner meer een malse biefstuk, of een zoete pudding, wanneer het menu per machine hem eieren en vruchten voorgeschreven heeft!

Lever op het menu.

Als men een bepaald diëet volgt, begaat men dikwijls de fout om te veel van het goede te nemen. Personen, die een bepaald voedingsmiddel geregeld in hun menu moeten verwerken, nemen het zo dikwijls op tafel, dat zij het op het laatst niet kunnen zien.

Lever is nu niet meer zo populair als enige jaren geleden, toen iedereen minstens eens per week lever at, omdat het zulk een gezond voedsel was, doch nu verschijnt het slechts eens per maand of misschien nog minder op het dagelijks menu in de gemiddelde huishouding.

Lever wordt om verschillende redenen aanbevolen; ten eerste omdat er een flinke dosis proteïne in zit, en een vrij hoog gehalte fosfor, en verder is lever rijk aan andere mineralen en ijzer in een vorm die opname door het lichaam makkelijk maakt; bovendien zijn er de vitaminen A.B.C; een ons lever bevat evenveel vitamine A als twintig pond lapjes.

Het grootste voordeel van lever is, het vermogen om arm bloed rijker te maken, als de lever tenminste verwerkt wordt in een ook in andere opzichten voedzaam diëet. Het grote nadeel is echter, dat de smaak spoedig tegenstaat. Deze tegenzin in lever kan, vooral bij kinderen, gemakkelijk tegengegaan worden door minder koken. Dikwijls wordt lever te lang gekookt en bij een te hoge temperatuur, waardoor hij hard en taai wordt en een te sterke smaak krijgt.

Voor zeer jonge kinderen kan lever het best bereid worden door hem in stoom te koken tot hij zacht is, waarna hij fijn gemalen kan dienen als smeersel voor het brood; (in dunne plakjes gesneden met peper en zout smaakt lever volwassenen heel goed op het brood). Verder kan men lever met aardappelpurée en groenten geven.

Lever in blokjes gesneden met uien en selderij gesmoord, en wat gekruid, is ook smakelijk op het brood, terwijl men van lever zeer lekkere haché kan maken. Variëteit in de bereidingswijze is een belangrijke factor waar het lever betreft.

Lever, altijd gesmoord opgediend, gaat spoedig vervelen.

Vooral voor kinderen en aankomende jongens en meisjes is lever een uitstekend voedigsmiddel: alle soorten kunnen gecombineerd worden met gewoon vlees, in pasteitjes, haché's, stews en soepen.

—0—

DE STOEP,

APRIL 1941.

De gebeurtenis op litterair gebied in Westindisch Nederland heeft weer plaats gevonden. Voor het geld, dat u twee glazen drinkt op een der plaatselijke café-terrassen, kunt u ook het derde nummer van „De Stoep" kopen. 6 bladzijden meer dan de vorige keer.

Een inhoudsopgave heeft het blad niet, maar dit staat erin:

Black out, en Curaçao, twee gedichten door R. van Holten (pseudoniem. vraagt het Curaçaose gerucht wien het dekt).

Curaçaose portretten, door Wim van Nuland (pseudoniem, nog niet ieder weet wie dit is. ervoeren wij gisteren).

Heimwee, en **Dans,** twee korte proza's door Greet Engels.

Boeren, door G. van Keens (pseudoniem, keert de achternaam om en het wordt u iets duidelijker).

De betere wereld, roman door Simon Koster.

Adieu, en **Fragment van een Jeugd.** twee verzen door F. J. van der Molen.

Geteekende brieven uit New York, N.Y., door Gerard Hordijk.

Verlegen en verliefd, en **In dubio non vincetur,** twee gedichten door Luc. Tournier (pseudoniem, maar niemand vraagt meer wie dàt is).

Brusse is gestorven, door Elias (niet de profeet).

De Negerwaan van het wit gezicht, en **Uit de wand der aarde,** door Luc. Tournier.

De Zondebok en de (moderne) Muze, door Hendrik de Wit.

Het eerste exemplaar „De Fakkel", door L.T.

Dat dit Eiland nu toevallig op het Westelijk halfrond ligt, mag geen reden zijn voor de bewoners zich te voegen naar de smakeloosheid van het Noordelijk gedeelte van dat halfrond. Cultureel behoren wij hier, Goddank, bij het Zuiden, waar misschien ook veel van populaire, wansmakelijke ververij vertoond wordt, maar waarin toch altijd nog meer leven zit, dan in de volkomen verrationaliseerde geest van het Noorden. Toch schijnt er van ons gevergd te worden, dat wij moderne stijlloosheid in gebouwen, meubilair, kleren en zelfs de gewoonste gebruiksvoorwerpen als een fait accompli aanvaarden: het stom-machinale luien van een lawaai-automaat in te laag gehouden kerktoren, waarop Otrabanda dagelijks getracteerd wordt — iets dat moet herinneren aan het mooie klokkeklepelen bij het uitdragen van doden ten Leven, en waarbij de gelovigen tot gebed werden op gewekt — is van deze inhoudloze oppervlakkigheid, die met een wansmakelijk vernisje het air van wijding en gewicht aanneemt, een voorbeeld. Thans brijven deze gelovigen (met hun hoed op) buiten de politiek van de dag staan bekletsen, terwijl binnen de dienst (nog niet op gramofoonplaten) gehouden wordt. En nog durft men bij het vernissen van het cultus-apparaat den volke vervlakking van godsdienstzin verwijten.

In de kunst siepelt die oppervlakkigheid natuurlijk des te gereder naar binnen, waar de kunst weleer diende om werken van blijvende waarde te stichten, terwijl zij nu voor 80% toepassing vindt voor advertentie-wezen en tijdschrift-illustratie.

Was het (en is het in zeker deel van Europa) een gebruik bij de schilders om met vasten en gebeden zich op hun taak voor te bereiden, en dan — zoals een Concilie zelfs heeft voorgeschreven — de daartoe speciaal gestelde zegen van den priester over persoon en te scheppen werk te vragen, de huidige kunst heeft zulk een ephemeer karakter, dat niet alleen de geestelijke voorbereiding tot het kunstwerk afwezig is doch dat vaak zelfs technisch half beoefenden haar beoefenen.

Toen dan ook de letterkunde in Nederland, althans tijdelijk, gekluisterd werd, wierpen zij, die zich buiten 's vaderlands grenzen bevonden en vaak jarenlang getracht hadden een of ander dichtsel in een periodiek geplaatst te krijgen, zich plotseling tot dichter op. (Dat het vaak zo moeilijk was voor aankomende dichters in Nederland te publiceren, was — het is ons bekend — ook te danken aan de kliekjesgeest onder de Nederlandse letterkundigen, die, in enkele kampen verdeeld, de zon niet in elkaars water konden zien schijnen).

Nu dit derde nummer van „De Stoep" er is, doen wij onzer vroegere mening gestand („Amigoe di Curaçao" van 14 Dec. 1940, blz. 6, 4e kolom), dat de meeste dichters meer gevoel voor dichtkunst hebben, dan over het vermogen beschikken zelf gedichten te schrijven. De resultaten worden dan gaarne onder de bescherming van het cachet „moderne kunst" veilig gesteld tegen eventuele critiek.

Men praat veel over moderne kunst, doch wat is dat eigenlijk? Is Tacitus ouderwets omdat hij lang geleden leefde? Is zijn Nederlandse nabootser. Hooft, ouderwets, omdat ook hij in vroeger eeuwen leefde? En zijn Luc. Tournier en A. J. D. van Oosten modern, omdat zij nu leven? Moet kunst dan worden beoordeeld naar het jaartal, dat in de encyclopaedie achter de naam van een dichter of schrijver gedrukt staat? Is kunst alleen te beoordelen naar de contemporaine politiek, zodat wij het werk van een Duitser momenteel slechts zouden achten, omdat zijn volksgenoten (waarmede hij wellicht niet van doen wenst te hebben) een barbarendom ontketenen als de historie nog niet heeft gekend?

Er werd eens ergens een tentoonstelling van moderne schilderkunst gehouden. Aeropictographie noemden de organisatoren van de expositie hun instituut. Het was modern. Dat laatste moest cachet aan de zaak geven, want Jan Publiek laat zich nu eenmaal gaarne lokken door het woordje moderniteit, vooral wanneer dat nog een mysterieus tintje krijgt door een geleerd aandoende, doch voze bemaning. Daar hing een doek aan de wand, waar een stel vormloze vlekken op waren geschilderd. Volgens de catalogus moest het voorstellen „Zittende naakte vrouw". Is dit werkelijk een kunstenaarsvisie, die zo oneindig hoog verheven is boven de blik van den gewonen leek, dat die het niet vatten kan?

Het is natuurlijk mogelijk, en het zou dwaas en dom zijn het een dooddoener alles wat men niet begrijpen kan als humbug aan de kant te zetten. Toch is er nog een andere mogelijkheid, en wel deze, dat een arm kunstenaartje om den brode zijn gebrek aan talent wil bedekken door een gewichtigdoenerij met de penseel of de pen. En dan is er trouwens nog een derde mogelijkheid, nl., dat de expressie op doek of schrift slechts de fixering is van een latente krankzinnigheid, waartoe de kunstenaar gebracht is door zijn leven in onze huidige maatschappij, waartegen hij niet opgewassen was (hetgeen zich inderdaad van tijd tot tijd voor doet — en niet bij de slechtste geesten).

In elk geval doen deze quaesties zich telkens voor bij tentoonstellingen van moderne kunst of bij het publiceren van wat men — onder de druk van money-makers veelal en de noodzakelijkheid van den kunstenaar om toch iets te moeten verdienen — dan noemt „moderne kunst", doch waaronder vaak slechts verstaan wordt wat ten hoogste als experiment gequalificeerd zou mogen worden.

In vroegere tijd kwam zo iets nimmer tot publicatie. Een van de grootsten der Nederlandse dichters, Boutens, laat bijvoorbeeld zijn werk altijd enkele jaren rusten na het gedicht te hebben. Aan enkele sonnetten heeft hij 14 jaar gewerkt, alvorens het voor publicatie vatbaar te achten. Misschien zien de huidige dichters van „De Stoep" te weinig naar de gerenommeerde dichters, en passen zij zich te veel aan bij wat in de journalistiek nu eenmaal gebruik en nodig is, nl. vlot schrijven en zo snel mogelijk draaien — publiciteit is alles. Een couplet als het volgende bijvoorbeeld. geeft over het bezoek aan een grot, geeft zeker blijk van poëtische visie, maar of het nu — met zijn taalfouten — ook reeds rijp is, genoeg bewerkt is om nu al te worden gepubliceerd is een open vraag.

Door hoepelpapier een springende
clown,
muziek de kreet, en gierende vlammen,
betreedde (een cirkelsnee als poort,
voor 't oog
manicure der baaiwand) de badkamer
van moeder aarde: Ik, klaarbewust en
wakker,
maar echt door banden van bloed
haar zoon.

En hier is een dichtsel, „Fragment van een jeugd", door F. J. van der Molen:

Mijn vader dobbelde zich door het
leven,
terwijl het mijn moeder om het even
was.
Zij keek in boeken zonder dat zij las.
Nauwelijks een jaar of zeven.
geloof ik, dat ik was.

Van der Molen schijnt, dat kan misschien ook uit vorige nummers van „De Stoep" blijken, een waar dichter te zijn, wien het evenwel mogelijk aan levensbasis ontbreekt en die daardoor zo troosteloos wordt in zijn poëmen. Toch is hij altijd nog onder de besten van hen, die in „De Stoep" dichten. Of was het Marcel de Bruin, die in de vorige aflevering een gedicht „Mijn Vriend" schreef en deed verlangen naar meer? Of was het Willem Broosheuft, die, minder diepgaand, een geestige noot in zijn dichtsels kon verwerken? Geen van beiden keerde in nummer 3 terug — tot onze spijt.

Wie wel terugkeerde, was de prozaschrijver Wim van Nuland, wiens werk van zulk een diepte en stijl getuigt, dat men bijna een verzuchting slaakt, dat zulk een man in een enge omgeving als hier zijn talent moet laten afsterven. Wim van Nuland praesteert litteratuur. Hij blijkt het Curaçaose volk te kennen en maakt van een eenvoudigen barkschipper — en wat voor een zal het er geweest zijn — een Don Quichotte, die tegen eigen inbeelding ten krijge trok. Hier valt geen ontstentenis van talent te verbergen onder schijn-abstracties die met deftige namen gewichtig moeten aandoen.

Daarom is dit stuk proza ook geen modern stuk, evenmin als het antiek is. Het is litteratuur. En men zou willen zeggen: de vier bladzijden van Wim van Nuland zijn de enige bladzijden werkelijke litteratuur in dit tijdschrift. Al zal — bij alle gevoel voor rhythme, waarvan deze schrijver blijk geeft in zijn zinnen — het velen onaangenaam blijven aandoen, dat slordigheden in de taal als „vrouwen met hun hoofddoek" des schrijvers aandacht niet hebben.

Ook Curaçao betreffende is een dichtsel opgenomen. Het is van R. van Holten (komt niet uit dit Gebiedsdeel). Het heet simpel „Curaçao", is niet onaardig, al grijpt het niet hoog:

„De haast heeft zich in iedere steen
gebeten.
De auto's jagen in een dolle dwang.
De tijd wordt hier per wielewenteling
gemeten.
De jacht naar jacht heeft hier een
eigen drang."

Wel niet met name genoemd, maar toch kennelijk onder Curaçao's invloed is een stuk van Hendrik de Wit, wien de cabrieten parten spelen. Hij is er zo verlekkerd op, dat hij een bok een minnespel laat houden met een muze. Zelfs de naam van de Helicon komt in het stuk te pas, en daar bovenop wapperde een hakenkruisvlag. Men ziet het al: een tijdstuk, dus zo ongeveer het moeilijkste onderwerp, dat iemand zich stellen kan. Boutens kwam zoëven ter sprake. Dat is iemand van onbetwist groter kaliber, en zelfs die faalde toen hij een tijddicht op een gebeurtenis van ons koninklijk huis moest maken op bestelling.

In elk geval was er een bok met een muze aan het flirten. Hendrik de Wit geeft de naam van de muze niet, maar hij schrijft, dat ze lang was en spichtig. Dat kan geen ander geweest zijn dan Erato, muze van de minnedicht. De bok was op zijn wijze in vrolijk humeur, dartel sprong hij achter de muze aan en in zijn bler-klanken — zo zegt het stuk — hoorde de muze de woorden: „Je bent zo schoon, jonkvrouw……"

Dit stuk is onder sterke invloed van de huidige tijdsomstandigheden geschreven en hoewel het thema op zichzelf heel mooi was, zal ieder het eens zijn met H.W., die in een ander plaatselijk blad concludeerde, dat Hendrik de Wit „grijpt naar actualiteit bij gebrek aan afdoende inspiratie…… De gedachte echter is niet tot voldoende wasdom gekomen en geeft als litteraire uiting geen bevrediging." (H.W. recenseert vaker en doet dat verdienstelijk, vooral door de nuchtere kijk, die hij vaak op de dingen heeft).

Elias (als u er Eduard voorzet, hebt u den man; vergissen is niet mogelijk), herdenkt Brusse, zoals Edouard Bouquin in Stoep nr. 1 Menno Ter Braak heeft herdacht met een gedicht op diens wanhopig einde. Deze Brusseherdenking is in elk geval waardiger en Elias is te verkiezen boven Edouard Bouquin. Men kan er over debatteren of al die omhaal van woorden bij een Brusse-herdenking ter plaatse is. Hij is hier evenwel niet onpassend, en ook al spreekt de auteur in dit „In Memoriam" misschien wel veel van zichzelf, de schildering van de sfeer, die daar bij de N.R.Crt. heerste, toen Brusse er werkte, of beter, door de kamers van alle redacteurs zwierde, is wonderwel geslaagd. Elias was jongmaatje bij de N.R.Crt., toen hij met Brusse kennis maakte.

Als beschrijving behoort dit artikel zeker tot de meest doorwrochte bijdragen van het blad. Het werpt de vraag op, of de schrijver niet eens wat meer kan schrijven over zijn ervaringen met de grootheden der Nederlandse journalistiek, wien het groteske vaak niet ontbrak.

Hier heeft de leerling den meester herdacht.

Een roman krijgt de lezer toebedeeld van de Stoep-redactie. Als hij die slikken wil, mag hij dat doen. Men kan er ook voor bedanken afgemeten porties roman te krijgen opgediend en den schrijver betreuren, die — onder de druk der tijden, welke publicatie in boekvorm niet mogelijk maakte — genoopt was zijn roman bij stukjes en beetjes te doen verschijnen. De naam van den schrijver garandeert echter wel, dat het boek goed zal worden, al kan men er ook geen hoogvlieger van verwachten.

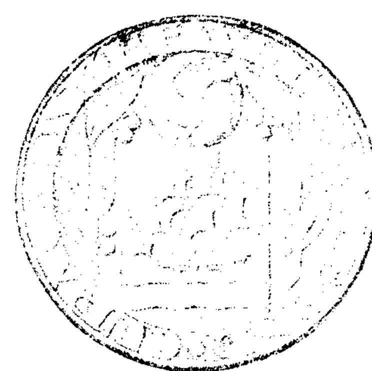
Simon Koster, die thans in Los Angelos zit als film-regisseur, is de schrijver. Deze man heeft behalve ettelijke boekjes ook twee romans geschreven „Razende Saxophoon" en „Indien ik Greta Garbo was", die vlot lezen en daarmede uit. Ook schreef hij het scenario voor twee Nederlandse films „Dood water" en „Lentelief". Hij zal dus zijn publiek reeds hebben en die zullen dit boek zeker met even grote belangstelling lezen.

„Dans" en „Heimwee", zijn twee stukken van Greet Engels, die op het rhythme gebaseerd zijn en zich vooral voor declamatie goed blijken te lenen. Vooral „Dans" voldoet uitnemend. Of de inhoud daarmede in overeenstemming is, is te betwijfelen. Ook in dit opzicht lijkt „Dans" beter geslaagd dan „Heimwee" met zijn verkleinwoordjes.

Een tijdstuk is ook weer „Boeren" van G. van Keens. G. van Keens schijnt iemand met een zo ruime visie als weinigen. De velen, die daar niet bij kunnen, noemen zo iemand een fantast. Misschien is hij beide. Want G. van Keens heeft een artikel geschreven over het agrarisch motief van Finland naast de Friese normen, waarin een vergelijking getrokken wordt tussen het 16'd-eeuwse Finland en het 17'd-eeuwse Friesland (we zijn er nog niet) en den onlangs overleden Finsen president Kyösti Kallio en Minister Gerbrandy. Werkelijk, dáár moet men wel een wereldomvattende kijk voor hebben. Hoe hij die macht onderwerpen in ruim 4 pagina's bijeen gepakt heeft, is een raadsel, temeer daar…… het stuk als zodanig waarachtig nog geslaagd is ook. Het is ook een tijdstuk. Een echt tijdstuk, d.w.z., dat het zonder een saaie historie te worden of in een vlammende scheldpartij te ontaarden, den lezer op waardig-prettige wijze tot betere gedachten stemt, hem wijst op de groten des volks, die vaak van de simpelste komaf, tot de hoogste posten des rijks en der historie klimmen.

Het is een fantastisch-gevaarlijk onderwerp om al die themata met elkaar in contact te brengen, welke Van Keens in zijn stuk heeft ondergebracht. Doch wat de vorm betreft, behoort dit artikel tot de geslaagde stukken. Al' is het dan geen litteratuur in de hoogste zin, als later een bloemlezing zal worden toegevoegd aan de collectie van Nederlandse anthologieën, dan zal onder „oorlogslitteratuur" zeker dit stuk een plaats vinden, omdat het op een edele wijze uiting geeft aan gevoelens van liefde en oprechtheid voor de vaderlandse cultuur. Dat het gehele stuk — let wel: een tijdstuk — in gereserveerde, ingetoomde taal gesteld is, is dit een witte raaf onder de zwermen zwarte vogels, die men dagbladjournalistiek zou willen noemen en waar men — populi causa — nu eenmaal met luid-klinkende woorden werken moet.

Rest tenslotte nog op te merken, dat dit nummer zelfs met een paar zinloze clichétjes versierd is (het bijbehorende stuk kan men geriefelijk overslaan), bij de plaatselijke boekhandels te koop is voor een daalder en dat u goed zult doen het te kopen om zodoende de eigenaars van het periodiek, die met opoffering van veel hun schrijvers-landgenoten helpen, in de gelegenheid te stellen met de publicatie voort te gaan.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD PROGRAMMA VOOR DE MAAND MEI 1941.

MUNDO NOBO

27 April 1941:	Vriendsch. wedstrijd	Hercules 1 — Scherpenheuvel 1 (Visser)
27 Aril 1941:	C-Klasse	S.U.B.T. 3 — Jong Curaçao 3 (Rosberg) *
4 Mei 1941:	Vriendsch. wedstrijd	Jong Holland 1 — Volharding 1 (Oehlers)
4 Mei 1941:	B-Klasse	Arsenal — Hercules 2 (Dijk) *
11 Mei 1941:	Vriendsch. wedstrijd	S.U.B.T. 1 — Volharding 1 (Jesurun)
11 Mei 1941:	B-Klasse	D.T.S. — Jong Curaçao 2 (Ercol) *
18 Mei 1941:	Vriendsch. wedstrijd	Jong Holland 1 — S.U.B.T. 1 (Brakke)
18 Mei 1941:	C-Klasse	Jong Curaçao 3 — Volharding 3 (Rosberg) *
18 Mei 1941:	Juniores	Jong Holland Jr. — Hercules Jr. (Ercol)
25 Mei 1941:	Vriendsch. wedstrijd	Jong Holland 1 — K.S.L.I. 1 (Visser)
25 Mei 1941:	B-Klasse	Arsenal — Volharding 2 (Dijk) *

SCHERPENHEUVEL

4 Mei 1941:	B-Klasse	Scherpenheuvel 2 — S.U.B.T. 2 (Ankoné)
18 Mei 1941:	B-Klasse	Scherpenheuvel 2 — D.T.S. (H. Rog)

HEINTJE KOOL.

25 Mei 1941:	B-Klasse	R.C.C. — K.S.L.I. 2 (Pengel)

De A-Klasse wedstrijden beginnen om 16.15 uur percies, de met * aangegeven wedstrijden beginnen om 14.30 uur precies.

De Juniores wedstrijden beginnen om 10 uur a.m.

DUUR van de A-Klasse, Res.A-Klasse, B-Klasse en C-Klasse wedstrijden 2 maal 45 minuten.

DUUR van de juniores wedstrijden 2 maal 30 minuten.

Overeenkomstig het besluit van de laatste algemene vergadering, spelen de Res.A-Klasse en de B-Klasse de competitie samen in een klasse en wel onder de naam van de B-Klasse.

ATTENTIE HEREN SCHEIDSRECHTERS

Het komt de laatste tijden herhaaldelijk voor, dat wedstrijden geen doorgang kunnen vinden, omdat de aangewezen scheidsrechters **niet** opkomen.

Wij verzoeken u dringend hierop te letten, aangezien de competitie hier door aanmerkelijk wordt vertraagd.

HET BESTUUR.

Met gevoelens van diepe droefheid geven wij kennis van het overlijden van onzen Directeur den Weledelgeboren

Heer P. R. Küp

wiens nagedachtenis wij in eere zullen houden.

Hollandsche Bank-Unie N. V.
Kantoor Willemstad
Kantoor Oranjestad

Tot onze diepe droefheid overleed op 22 dezer te Glendale (California) onze innig geliefde echtgenoot en vader

de heer Petrus Rudolf Küp

in den leeftijd van 50 jaren.

[Glendale Calif. 500 Hill Drive.]

Uit aller naam:
L. J. Küp — Goemans

Volgens uit Glendale, California ontvangen telegrafisch bericht is aldaar tot ons leedwezen op 22 dezer in den leeftijd van 50 jaar overleden de Weledelgeboren

heer P. R. Küp

in leven Hoofddirecteur onzer instelling.

Hollandsche Bank-Unie N. V